

NUMERI

Kern

Numeri betekent getallen. Tweemaal, aan het begin en aan het eind, vindt er een telling van het volk Israël plaats. In de tussenliggende periode leeft Israël in de woestijn. Het leven met de heilige God uit Leviticus vraagt wel gehoorzaamheid. Numeri zou omschreven kunnen worden als 'Kijk dus wel uit...'

Opbouw

Het boek Numeri maakt een rommelige indruk. Verhalen worden afgewisseld met regelgeving. Het is een soort logboek, door Mozes in de woestijn geschreven.

Een scharnierpunt is Num. 13-14, waarin het verhaal van de twaalf verspieders staat.

Lijnen

In veel psalmen en ook in het Nieuwe Testament (1 Kor. 10) wordt negatief, als een waarschuwend voorbeeld, over de woestijntocht gesproken.

In Hosea (Hos. 2) wordt de woestijntijd wel positief, als verlovingsstijd, aangeduid. God en Israël zijn daar samen en kunnen daar, zonder de verleiding van andere goden, aan elkaar wennen ('Wees heilig, want Ik ben heilig.'). Dat is óók Gods herinnering aan de woestijntocht.

De woestijn wordt veelal beschreven als het gebied van de duivel. We zien dat ook bij Jezus terug. Hij wordt 40 dagen verzocht in de woestijn. Jezus heeft de weg van Israël overgedaan. En Jezus houdt vol, tot de laatste verzoeking aan het kruis ('Als je de Zoon van God bent, kom dan van dat kruis af').

Meer verwijzingen van Jezus naar Numeri:

- 'Zoals Israël naar de slang omhoog moest kijken, zo word ook Ik verhoogd' (Joh. 3)
- het manna, Jezus zegt: 'Ik ben het brood uit de hemel' (Joh. 6)
- de rots die met het volk meegaat, dat is Jezus (1 Kor. 10)
- de wolkkolom die voorop gaat en door het volk kan worden gevolgd, is ook Jezus

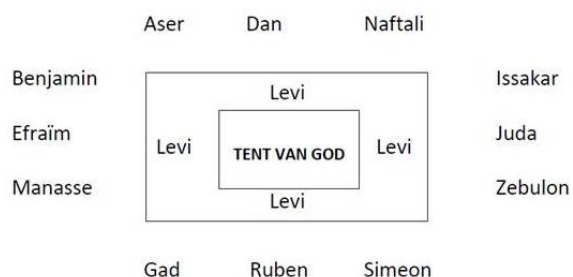
Opgemerkt

Numeri is geen vrolijk boek. Het volk klaagt. Er staan straffen en plagen in, met veel slachtoffers.

Bij de opstelling van de stammen staan de Levieten om de tent van God heen. Daaromheen worden de overige stammen opgesteld. (Num. 2)

De Levieten beschermen de andere stammen - voor Gods heiligheid.

De andere stammen beschermen de Levieten en de tabernakel - tegen aanvallen van buiten.

'n Mooi beeld van de kerk: God in het midden. En in de kerk mensen met verschillende taken, waarvan sommige meer naar binnen gericht en andere meer naar buiten gericht. Maar wel voorzichtig omgaan met Gods heiligheid.

Alle weerbare mannen, de mannen boven de 20 jaar, moeten worden geteld. Zij moeten de tabernakel verdedigen en de Kanaänieten verdrijven.

Neem je de aantallen letterlijk, dan kom je op 600.000 weerbare mannen en een totaal van ong. 3 miljoen mensen. Dat geeft een aantal problemen:

- zo'n grote groep is niet te beschreeuwen
- je krijgt dan een karavaan in de woestijn van 180 km. lang
- de straffen zijn dan enorm
- in Deuteronomium 7 wordt Israël het kleinste van alle volken genoemd

Aannemelijk is dat het woord dat in het Hebreeuws voor duizend wordt gebruikt, eLeF, oorspronkelijk stond voor een clan, een familie en pas later werd gebruikt voor duizend. Concreet: de getelden van Ruben zijn 46.500 (Num. 1:21) - dat zou dan betekenen 46 families, in totaal 500 personen. Als zo alle stammen worden geteld, komen we op ong. 6000 weerbare mannen en een totaal van ong. 30.000 mensen.

Uitgelicht

In het verhaal van de twaalf verspieders in Num. 12,13 komen de lijnen bij elkaar. Het klagen, de strafmaat en de wisseling van generaties. Eerst het verhaal:

- Kanaän is een land van melk en honing
- Kanaän is een land zonder heiligheid
- de twaalf verspieders verkennen Kanaän 40 dagen
- tien verspieders klagen en geloven niet dat het volk Israël dit land in bezit kan nemen
- twee verspieders (Jozua en Kaleb) geloven dat Israël met Gods hulp wel in staat is om Kanaän te veroveren
- God straft het volk met 40 jaar zwerven door de woestijn:
 - . voor elke dag één jaar gestraft
 - . tien verspieders sneuvelen direct
 - . de huidige generatie zal het land Kanaän niet zien

Het klagen.

In Numeri zien we keer op keer dat Israël tegen God ingaat. Het klaagt veelvuldig. In Leviticus roept God het volk op om heilig te zijn. In Numeri zegt het volk 'Nee!':

- Het volk begon de HEER zijn nood te klagen. (11:1)
- Het samenraapsel van vreemdelingen dat met hen meetrok, was onverzadigbaar, en ook de Israëlieten begonnen weer te klagen. 'Hadden we maar vlees te eten!' zeiden ze. (11:4)
- Hij vroeg de HEER: 'Waarom doet u uw dienaar dit aan?' (11:11)
- Mirjam en Aäron maakten aanmerkingen op Mozes vanwege zijn huwelijk met een Nubische vrouw. (12:1)
- En ze vertelden de Israëlieten allerlei ongunstigs over het land dat ze verkend hadden. (13:32)
- Ze begonnen zich allemaal te beklagen: 'Waren we maar in Egypte gestorven.' (14:1)
- De Leviet Korach en de Rubenieten Datan en Abiram kwamen tegen Mozes in opstand. (16:1)
- Toen er geen water meer was, liep het volk tegen Mozes en Aäron te hoop. Ze maakten Mozes verwijten. (20:2)
- Maar onderweg werd het volk ongeduldig. 'Waarom hebt u ons weggehaald uit Egypte?' (21:4)

De strafmaat.

God straft streng, maar rechtvaardig. Israël wil niet naar het land Kanaän. 'Oké, dan niet,' zegt God. En die generatie sterft in de woestijn. Tegelijk zien we dat er bij God altijd een gedachte achter de straf zit. Er zit een maat aan, straf is bij Hem nooit een einddoel.

De generatiewisseling.

De strijd bare mannen komen om in de woestijn, worden door God uitgeschakeld. Een nieuwe generatie staat op om Kanaän in te gaan en mag daar gaan vechten. (Deut. 2)

In aantallen verschillen de eerste en de tweede telling niet veel, maar het is wel een compleet nieuw volk.

Hieronder zit een diepere laag: de oude mens sterft, de nieuwe mens staat op.